

Fénysugár

Evangéliumi hitebraztó és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

AZT MONDJA JÉZUS KRISZTUS, A MI URUNK: „IMÉ,
ÉN TIVELETEK VAGYOK MINDEN NAPON A VILÁG
VÉGEZETÉIG.”

UTRAVALÓ AZ 1936-IK ÉVRE.

Ha élünk, az Úrnak élünk;
ha meghalunk, az Úrnak ha-
lunk meg. Azért akár éljünk,
akár haljunk, az Uréi va-
gyunk.

(Pál apostol a rómabeliekhez.)

Tomboljon a tenger, a
sziklát, amelyen állunk, nem
ingathatja meg.

(Chrysostomus.)

Vivet! Vivet! ami azt je-
lenti: Ő él!

(Dr. Luther Márton.)

Az ellen táborán át ke-
resztültörhetünk. Csak néz-
zünk szüntelen rád S maradj
te is velünk.

(Gerock.)

*Te segíts az időn át,
Te adj erős szívet,
Te biztass, hogy az útam
hazafelé siet.*

*S ha a világ kopár és
kietlen idelessen,
ó boldogítsa szívem
békéd, a végtelen.*

*Ne engedd elfelednünk,
mit szív hamar feled:
hogy soha e sivár föld
nem nyújthat nyughelyet.*

*Te magad készítettél,
Te nagy kegyelmed ád
ha hűséggel követjük
lépted, örök hazát.*

Minden hiábavalóság.

Vajjon ki az, aki idáig eljuttott, hogy ezt mondja: minden hiábavalóság? Valaki, aki megúnta az életét, mert tele volt szenvedéssel, csalódással, nyomorúsággal? Vagy valaki, akit megvetettek, lenéztek? — Nem. De talán valaki, akinek léha élvezetekkel volt tele az élete és ebbe is belefáradt, és valami mást próbál? — Nem. De mi az, ami mégis ezt munkálhatta egy emberi lélekben? Ha nem csalódás, ha nem szenvedés, ha nem életunalom, akkor vajjon mi?

Kezemben Isten Igéje. Elöttem a Prédikátor könyve: »Én prédikátor, királya voltam Izráelnek Jeruzsálemben.« Megelevenednek előttem a mult képei, fényes terebben, hajlongó szolgálóktól körülvéve ül a hatalmas király. Körülötte kincs és pompa. Emberi elme számára szinte elképzelhetetlen gazdagság. A királyok könyvének hány lapja szól róla. Séba királyné asszonya sokat hallott Salamon király bölcsességéről és gazdagságáról, de amikor látta »Salamonnak minden bölcsességét és a házat, amelyet épített és az ő asztalának étkét és szolgálók lakását«, és minden egyebet, még a lélegzete is majd elállott és így szólt: »Minden igaz, amit az én földemben hallottam volt a te dőlgaid felől és a te bölcseségedről, de én hinni sem akartam azokat a beszédeket... Ime nekem a felét sem beszélték el: te meghaladtad bölcseséggel és jóssággal a hírt, amelyet hallottam felőled.«

Ez a Salamon, akinek bölcsesége előtt mindenki meghajolt, akinek gazdagságát mindenki irigyelte, írja újra, még újra: »Minden hiábavalóság.« És ez nem az életunalom elkeseredése az ajkán, és nem is egy pillanat múló hangulata, nem, ő bölcs volt, aki min-

dent megfontolva, élettapasztalatait leszűrve írja: »Láttam minden dolgokat... és ime minden csak hiábavalóság«. — Naggyá lett, gyűjtött tudományt, megpróbálta a vigasságot, majd nagy dolgokat cselekedett, házat épített, kertet ültetett, szolgálkat szerzett, ...és mégis azt mondja, hogy minden hiábavalóság. Hiábavalóság a kincs, a gazdagság; hiábavalóság a hír és a pompa, az emberek becsülése, a bölcsesség, a vígság, minden, minden...

Idáig jutott el Salamon. De hát a te életedben és az én életemben is hiábavalóság minden? Nézz a multadba! Óh, mennyi minden volt abban, amit olyan nagyon fontosnak tartottál. Mit meg nem tettél volna, hogy te légy a legjobb tanuló, vagy, hogy egy állást elnyerj, vagy talán bálkirálynő akartál lenni, vagy sportbajnok? Talán a tudományos búvárkodások töltötték be életedet? És ez is minden hiábavalóság. Mit rejt számodra a jövő? Megint csak küzdelmet, harcot, csalódásokat, kiábrándulásokat? De hát akkor mit tegyünk, ha minden hiábavalóság? — tör elő lelkedből ma, újév napján a kétségbeesés szava. Így induljunk egy új évnek, ilyen sötéten, ilyen reménytelenül? Nem, kedves Testvérem. Vedd a kezedbe az Igét és látni fogod, hogy a Prédikátorban is élt valaminek a selytése, ami nem hiábavaló (12:5). Olvasd a proféciákat és meglátod, hogy azok telvé vannak reménységgel és Annak az ígéretével, Aki nem hiábavaló. Az Evangéliom pedig eléd állítja Őt, aki minden hiábavalóságnak is értelmet ad, és aki megadja az élet értékét.

Kezdd el még ma, és meg fogod látni, hogy ha minden hiábavalóság is, egy igaz és örök, egy változhatatlan, a mi Urunk Jézus Krisztus.

Dr. F. M. d. ft.

SZÁMROVAT.

Ezerkilencszázharmincöt.
Ezerkilencszázharminchat.
Irom, irom gépiesen,
sorakoznak egymás alatt.
Az idő senkire se vár.
Részvételen továbbhalad.

Nevek száza marad tova,
míg nőttön nő a számsorom.
Némelyiknél megáll a toll,
s a név mögötti vándoron,
a sorsán és az életén
egy percre elgondolkozom.

»Kilépett« — kéklik az írás.
Milyen hideg, kemény adat!
Tovább, tovább! Hisz az idő
nélküle épen úgy halad.
Ezerkilencszázharmincöt.
Ezerkilencszázharminchat.

Kegyetlen egy számszlop ez.
Amint nő, oly mindegy neki,
hogy a nőtől Gonda Pál
részét miképen vette ki:
emelkedett, vagy mélybe hullt?
tartja hitét, vagy elveti?

Nőnie kell, haladnia,
ha haladása haladás
másnak, vagy céltalan, tunya,
veszteglő visszamaradás.
Nőnie kell, haladnia!
Nem rája vár a számadás.

De a rideg számszlopon
valami mégis rést talál.
»Halott«. Hirdeti az írás.
Milyen hatalmas a halál:
véget vet az időnek is.
Azontúl nincs. A tollam áll.

Ezerkilencszázharmincöt?
Ezerkilencszázharminchat?
Odafenn nincs többé idő.
Mi itt elmarad, elmarad.
Örök a rész, melyet a kéz
itt lenn a földön megragad.

Szemem végig, végigtekint
a lét sok testvérvándorán:
nevek sötétlő százain,
s az évek sürgető során.
Hogy sietnek! Hogy intenek:
Siess velünk! Siess korán!

Belák Erzsébet.

Semmi sem emlékeztet jobban
életünk múlására, mint gyerme-
keink fejlődése, növekedése. Az ő
növekedésükkel mi is érezzük,
hogy öregedünk. Szilveszter éj-
szakája is azt akarja belénkvés-
ni, hogy életünk órája feltartóztat-
hatatlanul siet előre. Ismét elmúlt
egy esztendő, ismét megtettél te
is, én is egy utat, amely földi é-
letünk utolsó óráját közelebb hoz-
ta. Szilveszter komoly figyelmez-
tetést tartalmaz: *Ember, gondolj
a halálra!* Múlik az idő, közele-
dik a halál. És azután? — És
azután? Isten Igéje azt mondja:
...azután pedig az ítélet. S ez
az ítélet nagyon szigorúan fog
végbemenni. Különböző íráshelyek
tanuskodnak erről: (Máté 12:36)

»Minden hivalkodó beszédért, a-
mit beszélnek az emberek, számot
adnak majd az ítélet napján.« (Mt.
5:22.) »...mindaz, aki haragszik
az ő atyafiára ok nélkül, méltó az
ítéletre.« (Máté 7:2.) »Mert ami-
lyen ítélettel ítélték, olyannal ítélt-
ettek« és Ján. 3:19-ben azt ol-
vassuk: »Krisztus elutasításában
rejlik az ítélet. Az Ur azt mond-
ja: »Aki az én beszédemet hallja
és hisz annak, aki engem el-
bocsátott, örök élete van; és nem
megy a kárhozatra.« Hiszel-e
Benne? Óh, bár az újesztendő el-
végezné benned, hogy te is így
szólhass: »Mi elhittük és megis-
mertük, hogy Te vagy a Krisztus,
az élő Istennek Fia!«

Mi fog velünk történni az 1936-ik esztendőben?

Olomöntéssel, kártyavetéssel próbálják az emberek Szilveszter éjszakáján megtudni a jövődöt. Hiába! Én bizonyosat tudok mondani néked.

Január 1-én mindent rózsaszínek látsz, fejed telve van a legszebb tervekkel. Azt véled, hogy az új esztendőben nagy dolgokat fogsz véghezvinni. Ugy látom elkábítottak magasratörő gondolataid. *Gonosz álmom!* Tudom, hogy december 31-én csüggedten, szárny-szegetten, megalázott állapotban foglak találni.

Szántóföldről jösz! Elgondolod, hogyan tölthetnéd el legkellemesebben az 1936. esztendőt. Miért fáradsz, küzködnél és dolgoznál annyit, miért lennél másnak a szolgálója? De hadd mondjak valamit neked: Az év egyik napján, amikor nem számítász rá, keresztülmegy majd valaki a földeden. Könyvébe felírja azt, amit tapasztalt nálad: »Bolond, ez éjjel elkéri a lelkedet, amiket pedig készítettél, kiéi lesznek«.

Azt mondd, te nem olyan ember vagy, téged más gondolat foglalkoztat: pénzt, sok pénzt szeretnél gyűjteni. Bárcsak lenne valaki, aki az 1936. évben néked jó tanácsot adna. Ajtóm fölött régi bibliai mondás áll: »Isten áldása gazdagít meg«. De ez néked nem tetszik. Hamarosan találsz majd olyanra, aki más véleményen lesz: »Tedd félre a lelkiismeretedet úgy, hogy soha meg ne szólalhasson!« Megmondom néked, hová visz ez az út: december 31-én szomorúan ülsz a szobádban, lelkiismereted szava vádol, vagy pedig börtönben fejezed be az évet.

Még valakiről szeretnék szólni. Nagyon kedves, szeretetreméltó

ember, aki senkit sem szeretne zavarni és mindig a másikkal igazodik. Köpenyét úgy forgatja, ahogyan az időjárás megkívánja. Ha valaki úgy találja, hogy hideg van a szobában, didergőn, vacogva feleli ő is: »Rettenetes hideg«; öt perccel később azonban, amikor valaki azt tartja, hogy a meleg már kibírhatatlan, ő is hozzáteszi: »Teljesen igaza van« és kitérja gyorsan az ablakot. Hogyan végzi ez az ember az 1936. esztendőt? Utja cikk-cakkos lesz, beszéde hasonló a papagájéhoz.

Még valamit: Hazafelé mentemben régi ismerőssel találkoztam. »Hová, olyan sietve?« — kérdeztem az izgatott embert. »Néked megmondhatom, ma rettenetes szorongás töltött el. A különféle világnézetek uralni akarták lelkemet. Régen liberalista voltam, azután szabadgondolkodó lettem, végül a pogány magyarok új alakulatához csatlakoztam. Magam nem sokat értek az egészhez, de elmegyek a kaszinóba tanácsot kérni. Ott sok művelt, modern férfi van. Tudnom kell, hogy *ebben az esztendőben* mihez tartsam magam, hová csatlakozzam.«

Adjon az Ur mindnyájunknak mindenben sok áldást az 1936-ik esztendőben!

„Magam ura vagyok!“

Igy kiáltott büszkén egy ifjú, amikor barátja meggondolatlan tétől akarta visszatartani. »Tudod-e, hogy milyen felelőségteljes állás ez?« — kérdezte a barát. »Felelőségteljes? Nem értem.« »Az olyan úrnak, aki valamely munkát elvállal, feltételeknek a betartásához kell szabnia magát. Legjobb eszközzel, a legjobb eredményt kell felmutatnia. — Ha a magad ura akarsz lenni, kell, hogy tisztán

tartsd lelkiismeretedet, érzelmvilágodat ápolni, vérmérsékleteden uralkodni, akarodat félretenni, — ez mind kötelességed. Sok szolgál felett úr vagy, s ha nem uralkodol felettük, ők fognak uralkodni rajtad.« Saul is a maga ura akart lenni és megszegyenyült, Heródes megszegyenyült, s Júdás is. »Egy a ti Mesteretek: Krisztus.« »Én az Ő igazgatása mellett dolgozom« — folytatta a barát. »S ahol Krisztus az Ur, ott minden jól halad, minden nap dicsőségesebb lesz, s a felelőség terhét Krisztus hordja.«

Égő nép.

Tűzet! Tűzre van szükségünk! Tűzre az elnyomni akaró terhek megsemmisítéséhez. Tűzre, Isten örömuzenetének továbbadására. Tűzre, az Isten szent akarata szerinti élethez.

Szunnyadó, üszkös szendarabokkal nem érünk célt; lángralobbanó, önmagát elemésztő szolgálatokra van szükség. Ne féljetez attól, hogy e világ vihara elolthatja az ilyen lángot. Nem, a láng növekedni fog, terjed, s mindent felperzselő tűzzé válik.

Növekedni akkor fogunk, ha életünk zsinórmértéke Krisztus törvénye lesz, ha Krisztus követése minden mást megemésztő tűzzé válik. — A feladatainkat Istentől nyerjük »a szentek tökéletesbítése céljából... a Krisztus testének építésére.« (Eféz. 4:12.) Ennek a szolgálatnak alapja: Istennek teljesen átadott élet.

Olyanokká kell lennünk, akiknek az életében Isten valóság lett; égökké, lélekben buzgókká. Égő szövétnék, amelyet Krisztus táplál, emberek, akiknek szíve Krisztus szerelmétől és Krisztusért ég.

Legyünk Krisztusnak ilyen harcosai az 1936-ik esztendőben!

Krisztus képe.

Bengelről jegyezték fel tanítványai: »Ha szobájába léptünk, úgy éreztük, mintha az örökkévalóság Igéje homlokára lenne írva.« — Kögel udvari lelkésztől azt mondták konfirmandusai: Amikor a tanterembe lépett, a legvadabb fiúk is megnémultak: érezték, hogy olyan ember előtt állanak, aki tűzzel kereszteltetett meg. — Kottwitz báró mellett két ifjú haladt el. Egyikük megjegyezte: »Ha az Úr tanítványaiban így visszatükröződik, milyen lesz, ha Ő maga jelenik meg.« Nem titkolható el az olyan élet, amely tűzzel és Lélekkel kereszteltetett meg. Világosan meglátszik az, hogy életünket az önmegtagadás, bűnbánat hatja-e át. Érezhető mindenki számára, hogy Krisztus szeretete életünk mozgatója.

Nincs idő a Biblia olvasására?

N-né asszony elbeszélte, hogy szülei házában szokás volt naponként olvasni a Bibliát. »Most azonban« — így folytatta tovább, »a sok gyerek mellett ehhez nincs idő. Mindig akad javítani való, s az embert állandóan gyermeklárma zavarja.« A szomszédék kis fia szakította félbe a beszédet, aki egy csomó divatlapot tett le az asztalra. »Édesanyám küldi az újévi számokat és kéri, hogy délután öt óráig tessék a regényt elolvasni belőle, azután kéri vissza.« N-né asszony szava meg lett hazudtolva.

KÜLMISSZIÓ.

Jávai nyitott kapuk.

Lauter Ilona misszionáriusnő leveleiből.

Imánkat az Ur csodálatosan meghallgatta. Nem úgy, mint elgondoltuk; hanem az Ő szeretete szerint. Több, mint tíz éve szolgálok már Középjáva hegyvidékén. Gyülekezetünknek eddig csak 32 tagja volt; a Bibliát csak hárman olvasták, mert a többiek analfabéták.

Isten kegyelme nemrégen egy 22 éves ifjút hozott közénk. Mohamedán papnak készült. Mekkából hazaérkezett zarándokoktól, hadsiktól tanulta könyv nélkül a kórán hosszú fejezeteit, de lelki kérdésekre soha sem kapott kielégítő magyarázatot. Vallomása szerint, szíve békétlen és üres maradt. Egy ízben Magelányban megállt és végighallgatott egy, a szabadban tartott bibliaórát. Ettől kedve vágyott keresztyénné lenni, bár fanatikus muzulmán hozzátartozói előtt erről nem nyilatkozott. Nevelése, mivel a missziói iskolában volt legolcsóbb, nálunk történt. Itt nemsokára megtért; meg is keresztkedett. Közben haláleset folytán neveltetéséről bátyja gondoskodott, aki, hogy öccse más környezetbe kerüljön, más faluba küldte. Majd keresztyénsége miatt üldözni kezdték. Ekkor végleg a missziói házba költözött, hol házi munkákat végez és segítkezik a missziói körlet evangélizáló munkájában. Bár szíve teljesen az Uré, mégis nagyon fáj neki, hogy rokonai ellenségnek tekintik.

Egy ízben kénytelen volt részt venni egy menyegzőn. Itt nagybátyja magelányi birtokát ígerte neki, ha újra mohamedán lesz. De csábító ígéret hitében meg nem

ingathatta. Nagybácsija szörnyű átkot mondott reá. Akkor igen le-sújtva jött haza, de azóta már megvigasztalódott.

Nagyjelentőségű ez az imameg-hallgatás, hogy Urunk egy ilyen sokféle tehetségekkel megáldott bennszülöttet vezérelt közénk. Kértünk egy Dávidot, vagy Izsákot, s az Ur e lelkes ifjút küldte hozzánk, aki a kis munkákban hűségese nek bizonyult, szépen prédikál, szereti az Urat, szereti a népet; — csak még kevés a lelki tapasztalata. Bár Isten Lelke mielőbb teljes világosságra juttathatná el!

Az ördög mindent elkövet az itteni zsenge keresztyénség elfojtására. Mult évben egy, a mohamedánokat fanatizáló egyesület, a Mohamedizsát alakították meg. Ezeknek egyesületi helye a miénk közvetlen szomszédságában volt. Vezetőjük azt hirdette, hogy a keresztyénség tisztátalan, s szidta Krisztus minden követőjét. Mi csendes imában vittük ügyünket az Ur elé, s hirtelen kinyílt Bibliám ez Igéjére tapadt szemem: »Ne félj, hanem szólj és ne hallgass; mert Én veled vagyok és senki sem támad reád, hogy néked ártson; mert nékem sok népem van ebben a városban.« Csel. 18:10.

A keresztyén ember nem él önmagában, hanem Krisztusban és felebarátjában; Krisztusban a hit, felebarátjában a szeretet által. A hit által felemelkedik önmaga fölé, fel Istenhez; Istenből száll ismét önmaga alá a szeretet által és mégis Istenben és az isteni szeretetben marad mindvégig.

Luther.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT.

Jan. 1. Luk. 2:21. Gal. 3:23—29. Luk. 4:16—21. Róm. 8:24—32. Ez újév első reggelén vess magaddal számot, kedves bibliaelvasó testvérem, hogy milyen a te hitéleted? A törvény alatt vagy-e még, amely szerint kötelesség-érzetből, a magad erejének fölhasználásával igyekszel betölteni Isten törvényeit, s kénytelen vagy újra meg újra bevallani, hogy képteien vagy reá. Ha még így állsz, akkor engedd magadat fölzsabadítani a törvény alól, hit által. Hidd, hogy Jézus Krisztus mindent elvégzett érted és helyetted, és hogy te az Ő erejében, szabadon és boldogan követheted Isten útait, és parancsolatait. Indulj neki evvel a hittel az újévnek s maradj meg ebben a hitben mindvégig.

Jan. 2. Máté 11:25—30. Zsolt. 90. Imé, Jézus hívogat magához, mert Ő mindenkit hív, aki fáradt, akinek terhei vannak, aki nyughatatlan, — s ki volna az, különösen a mai nyughatatlan, zűrzavaros életben, aki ezekben a bajokban nem szenved. Bizonyára neked is vannak ilyen nehézségeid, ilyen küzdelmeid. Menj velök Jézushoz, add át neki bajaidat, de add át neki önmagadat is egészen, minden föntartás nélkül, és Ő be fogja váltani ígérését, nyugalmat és békességet ad, s tapasztalni fogod, hogy a világ nehéz igája után az Ő igája gyönyörűsége s könnyű.

Jan. 3. Luk. 3:1—14. I. Móz. 12. Ha házat akarunk építeni, akkor előbb fundamentumot kell készíteni, ha vasúti vonalat akarunk megújítani, el kell hozzá készíteni az utat. Ha lelki házat akarunk magunknak építeni, azt csak arra az egyetlen fundamentumra építhetjük, amely egyszer vetetett, s amely az Ur Jézus Krisztus. (I. Kor. 3:11.) Ha a mennyei célhoz, az örökkel való hajlékba el akarunk jutni, akkor azt az utat kell választanunk, amely elkészítettett, hogy odavezessen, s ez ismét csak az Ur Jézus Krisztus. (Ján. 14:6.) Ezt a fundamentumot, ezt az utat pedig úgy találjuk meg, ha alázatosan, bűnbánattal keressük.

Jan. 4. Luk. 3:15—22. Zsolt. 73:23—28. Keresztelő János csak útmutató lehetett. Ma is minden keresztyén igehirdető csak az lehet. A bűnökét megbocsátó, s azoktól megszabadító Ur az a Jézus Krisztus, Ő keresztel meg bennünket Szentlélekkel, ha bűneinket kiszolgáltatva, hittel kérjük ezt tőle. Őreá teljes mértékben alászá-

lott a Szentlélek és megnyugodott rajta, mert benne semmi bűn nem volt. Mi csak olyan mértékben kaphatjuk a Szentlélek ajándékát, amilyen mértékben Jézus vére megtisztíthatta szívünket a bűntől, de akkor sem nyugszik meg rajtunk állandóan a Szentlélek, mert folytonosan küzdenie kell a bennünk lakozó bűnnel, s nekünk folytonosan vigyáznunk és imádkoznunk kell, hogy a Lélek vezetése alatt maradhassunk.

Jan. 5. Máté 2:13—23. I. Pét. 4:12—19. Máté 16:1—4. Jak. 4:13—17. Az ember úgy szeret terveket csinálni. Sokszor egész hosszú időre kiterjedőleg eltervezeti, hogy mit fog csinálni, hová fog menni, ebből meg abból mennyi nyeresége lesz, stb. És kitűnik, hogy még egy napra sem lehet biztos tervet csinálni. Legjobb minden napot és minden órát Isten kezébe tenni s hittel várni tőle a vezetést és annak engedelmességre.

Jan. 6. Máté 2:1—12. És. 60:1—6. Máté 3:13—17. II. Kor. 4:3—6. A hitetlenség nem egyéb, mint lelki vak-ság. Akik hitetlenek, azok nem látják az evangélium világosságát, nem látják Jézus arcának dicsőségét. Legfőképpen böles és nemeslelkű embernek tartják Jézust, de hogy Megváltó, és pedig az Ő Megváltójuk is, az rejte van előttük. Pedig ezen fordul meg üdvösségünk, vagy kárhozatunk kérdése. Mennyire fontos tehát, hogy azok, akik már megtalálták Jézusban a Megváltót, bizonyágtételökkel és egész életökkel úgy tudják Őt a hitetlenek elé állítani, hogy azoknak szemei is megnyiljanak.

Jan. 7. Zsolt. 65. I. Móz. 13. »Lelki és testi jókért való hálaadás« ez van cím gyanánt e fölé a zsoltár fölé írva. Vajjon te hálát adsz-e eléggé Istennek mindazért a testi és lelki jóért, amely neked is osztályrészed jutott? Hálát adsz-e, ha Isten esőt ad a földekre, hogy neked is meglegyen a mindennapi kenyered? Hálát adsz-e, hogy kész megbocsátani bűneidet az érted is meghalt Megváltónak érdeméért? Hálát adsz-e, hogy közösségben lehetsz Ővele, s vezetése alatt járhatod földi útadat? Hálát adsz-e, hogy Igéjében oly csodálatosan szól hozzád mindennap?

Jan. 8. Luk. 4:1—13. I. Móz. 15. Hálás vagy-e Istennek azért, hogy megengette a Sátánnak, hogy még az Ő Szent Fiát is megkísértse, és hálás

vagy-e Jézusnak azért, hogy Ő minden kísértés fölött győzedelmeskedett? S tudod-e, hogy az Ő győzelme, a te győzelmed is lehet? Ha Ővele hit által egyesülsz, s megmaradsz ebben a hitben akkor is, mikor a kísértő meg akar ejteni, akkor te is győzedelmeskedhetel az anyagiasság, a nagyravágyás, az engedetlenség és minden egyéb bűn kísértései fölött. Jézus ezt a te győzelmedet is kivívta a Golgotán, de neked is meg kell feszítened, halálba kell adnod az ő-embert, hogy ezt a győzelmet hittel megvalósíthasd.

Jan. 9. Luk. 4:14—30. I. Móz. 17:1—8. Itt mutatja be magát Jézus nyilvánosan, mint az Atya által küldött Messiást. Akkor ez még új dolog volt az emberek előtt, de most már 2000 év óta beszél róla a Biblia, s a keresztyénség története. De azért ma is két táborba oszlanak az emberek. A kisebbik tábor az, amelyik örömmel hallgatja és befogadja ezt a bizonyosságtételt, a nagyobbik az, amelyik betelik haraggal és elveti.

Jan. 10. Luk. 4:31-44. I. Móz. 17:15-22. Jézus nemcsak szavaival tett bizonyosságot arról, hogy Ő a megígért Messiás, hanem cselekedeteivel is. S cselekedetei nem csak arra valók, hogy jelek legyenek erre nézve, hanem arra is, hogy segítséget nyújtsanak a szenvedőknek. Megszabadítja az ördögtől megszállott embert, meggyógyítja a lázas beteget, mindenütt közelép segítségével. S jól ismeri az embert, hogy az nagyobb súlyt helyez testi bajának meggyógyítására, mint a lelki bajból, a bűntől való megszabadulásra, s azért igyekszik őket ezen az úton megközelíteni, de mindig avval a céllal, hogy eljusson a lélek gyógyításáig.

Jan. 11. Luk. 5:1—11. Zsolt. 122. Simon Péter már tanítványa és követője volt Jézusnak, mikor ezt a csodálatos tapasztalatot tette a halfogással. Es csak most, mikor Jézusnak ezt az isteni hatalmát látja, nyílnak meg a szemei a maga bűnös voltának a meglátására. Nem minden embernél kezdődik a megtérés avval, hogy súlyos bűntudat győtri. De, ha Jézus szeretete vonzza, jó ha megindul a követésére. Mennél jobban megismeri aztán Jézust, annál jobban meg fogja látni a maga bűneit, míg csak oda nem jut, hogy meglátja, hogy őbenne nincsen semmi jó, az ő-ember mindenestől a halálba való. De ez a felismerés

nem szakítja el Jézustól, hanem annál szorosabban hozzáköti.

Jan. 12. Luk. 2:41-52. Róm. 12:1-6. Ján. 1:35-42. II. Kor. 6:14—7:1. Ezek az Igék nem azt jelentik, hogy Isten gyermekei a hitetlenekkel egyáltalán ne érintkezzenek, mert akkor ki kellene menniök a világból, s hogy lehetnének akkor segítségére a hitetleneknek, hogy azok is megtalálják az Urat? Itt lelki elszakadásról, lelki kimenetelről van szó, amelynek következtében a hívő ember, bár a világ gyermekei közt él, nem úgy gondolkodik, nem úgy beszél, nem úgy cselekszik, nem úgy él, mint azok. Megőrzi magát minden testi és lelki tisztátalanságtól, és épen ez az ő bizonyosságtétele, amely által a hitleneket fölbreszti és döntés elé állítja.

Jan. 13. Zsolt. 66. I. Móz. 18:1—15. Isten az övét nem kíméli meg a szenvedéstől, sőt beléviszi őket, hogy megpróbáltassanak. Ha a szenvedésekben zúgolódnak, akkor nem nyerik el az áldást, amelyet a szenvedésben akar adni az Ur. De ha Isten kezéből vesszik a szenvedést, s türelemmel és csendes szívvel hordozzák, akkor tapasztalni fogják, mint a zoltáríró, hogy Isten meghallgatja könyörgésüket, s nem vonja meg tőlük kegyelmét.

Jan. 14. Luk. 5:12-26. I. Móz. 18:16-26. Jézus nem feltűnést akart kelteni gyógyításával, mert ahogy azt itt a belpoklos meggyógyításánál is látjuk. Őt elsősorban a szeretet vezette. De mikor kemény ellenállással találkozott, mint a farizeusoknál, akkor súlyt helyezett arra, hogy a beteg test meggyógyításában meglássák isteni hatalmát, amelynél fogva a teljes bűnbocsánat adására is hatalma van. De mit használ valakinek, ha meglátja Jézus hatalmát, de elzárja szívét szeretete előtt?

Jan. 15. Luk. 5:27-39. I. Móz. 18:27-33. Lévinek nem testi, hanem lelki gyógyításra volt szüksége, s ebben látja Jézus a maga igazi feladatát. A lelki betegekért, a bűnösökért jött Ő, hogy meggyógyítsa mindazokat, akik bűnükkel hozzámennnek. S nemcsak célja, hanem módszere is más volt, s idegennek tetszett a régi szokásokhoz ragaszkodóknak. De Őt ez nem hozza zavarba. Új, lelki bora számára megtalálja az új tömlőket, az új formákat. De sohasem a forma a fő, hanem a tartalom.

Vargha Gyuláné.